

maa vige Pladsen for den ugifte, der kan arbejde billigere. Men det er netop ogsaa det, den højtærede Landbrugsminister tilsigter. Det er netop det, han paa alle sine Møder Landet over i Sommer har fortalt, at man skulde komme Arbejdernes Organisationer til Livs: det var Organisations-tvangen, der laa som en Hemslo paa det danske Samfundsliv, det var den, der hindrede Erhvervslivet i at komme i Gang, og derfor bort med alle skimlede Doktriner paa dette Omraade, lad os komme denne Trust, som Fagforeningsbevægelsen er, til Livs! Det var Grundtonen i den højtærede Ministers Tale Gang paa Gang — han talte ganske vist ogsaa om andre Truster, men da var Tonen ikke slet saa højt stemt. Og saa er Forholdet dog det, at ganske vist kan man godt sige, at Fagforeningen er en Trust, der virker ved sin Sammenslutning, ved sin Enhed, men medens den har alle Trustens gode Egenskaber, har den ikke Trustens daarlige Egenskaber, fordi den nemlig ikke skjuler sig, den ligger aabenlys for alle. Arbejdernes Levevilkaar, deres Løn, deres Arbejdsvilkaar, ligger blottet for alle, Bladene skriver derom, hvert Menneske her i Danmark kender det, og naar en Trust er saadan, vil den aldrig nogen Sinde kunne misbruge sin Magt. Vi saa under Krigen, at der var ganske enkelte Organisationer, smaa Organisationer, der mente, at de kunde udnytte den Situation, der var kommet, til udenom de officielle Aftaler at kunne tilegne sig Fordele, fordi der nu en Gang var større Brug for Arbejds-kraft, end man kunde skaffe til Veje i Øjeblikket. Men man saa, at hver Gang noget saadant skete, hver Gang der var en enkelt lille Gren, der brød ud — og det var forholdsvis sjældent, at det var Tilfældet —, saa vendte straks hele det øvrige Samfund sig derimod. Derfor vil Fagforenings-bevægelsen aldrig komme til at virke som en Trust med Trustens daarlige Egenskaber. Men den højtærede Landbrugsminister har jo tilsyneladende solgt sig med Hud og Haar til Landmandsforeningen. Han staar ganske vist ikke i dens Rækker. Han vil ikke anerkende den som en Magtfaktor, men alligevel ved han, at den Dag Landmandsforeningen ikke staar bag Ryggen af ham, da er han ikke Minister længere, da vil han ikke kunne vinde det Flertal i den danske Landbefolkning, der er nødvendigt for, at han kan fortsætte Arbejdet. Derfor har jeg ikke stort Haab om, at der vil komme synderligt ud deraf. Hvis man mener det alvorligt fra Venstres Side, da skal man søge at lade det politiske ligge,

og da skal man søge at gaa ud til Landarbejderne og begynde med disse. Der ligger jo Planer udarbejdet. Der ligger Forslag fremme, saaledes at Arbejdet kunde begynde den Dag i Morgen. Men Arbejdet vil ikke blive begyndt, hvis man ikke lader disse Krav falde, som er et Angreb paa Arbejdernes Organisationsret.

Den øvrige Del af Erhvervskrisen skal jeg lade være uomtalt og skal lade andre store Aander beskæftige sig dermed. Forholdet er det, at jeg tror, det vil falde ret vanskeligt for de modstridende Interesser at finde hinanden. Ganske vist har jeg hørt baade i Dag og de foregaaende Dage, at de kære allierede en Gang imellem farer op her og skælder frygteligt ud. Jeg stoler nu ikke saa meget paa, at der kommer noget ud deraf. Forholdet er nemlig det, at de to Partier har det omtrent som de siamesiske Tvillinger: de er sammenvoksede, og de kan kun skilles ved Operation. Samlivet kan undertiden blive ubehageligt, og i ganske særlig Grad kan det være ubehageligt, naar den ene Tvillingbroder gerne vil ud at muntre sig lidt, gerne vil ud at arbejde, medens den anden Tvillingbroder helst vil have Lov til at sove i Fred. Ja, det kan undertiden blive endnu mere ubehageligt, især naar den ene Tvillingbroder er i høj Grad splidagtig med sig selv. Vi hørte fra denne Talerstol, at hos Tvillingbroderen paa højre Side er Lemmerne splidagtige og har det omtrent paa samme Maade som Jeppe, idet Ryggen vil til Byen — det er de ærede Medlemmer Hr. Korsgaard, Hr. Johannes Lou og andre, de frygter nemlig Nilles Krabask, og derfor vil de til Byen, medens Benene — det ærede Medlem Hr. Ulrich og andre — vil til Kroen. Jeg tror nu, hverken de naar Byen eller Kroen, og heller ikke tror jeg, at den Strid vil gøre synderligt til, at Forholdet svækkes. Begge Partier ved, at en Operation skal til, for at de kan skilles, Operationen er Valget, og Operationen kan let blive livsfarlig for dem begge. Derfor viger de tilbage for den og tager de Ubehageligheder, som Samlivet kan føre med sig.

Maa jeg til Slut sige, at vi fra vor Side til enhver Tid vil være villige til et Samarbejde her paa Rigsdagen og ude omkring, hvis man møder samme Villighed fra Rege-ringspartiernes Side til at søge at imødegaa den Krise, vi er inde i, saaledes at den ikke bliver større, og vil søge at begrænse den til det mindst mulige. Men paa den anden Side maa vi kræve, at man lader alle Bihensigter forsvinde. Det var et kostbart Eksperiment for vort Land, der skete i Paaskedagene i F'jor, og megen Tid har den